

Sygn. akt VIII U 77/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2017 r. w Gliwicach

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 25 listopada 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 77/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.11.2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu B. K. ponownego przeliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2015.748 - dalej ustawa FUS), bowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury jest niższy niż 250%.

Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji i domagał się przyznania prawa do przeliczenia świadczenia podnosząc, że cała dokumentacja płacowa znajduje się w posiadaniu organu rentowego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowiska zawarte w skarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W okresie od 11.09.1967r. do 9.07.1993r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) na stanowiskach robotnika powierzchniowego, górnika ładowacza, górnika i cieśli górniczego pod ziemią.

Z dniem 9.07.1993r. nabył prawo do emerytury górniczej, której podstawę ustalono w oparciu o przeciętne miesięczne wynagrodzenie za okres od stycznia 1985r. do grudnia 1988r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 316,54% i po myśli obowiązujących przepisów został ograniczony do 250%.

Po uzyskaniu uprawnień emerytalnych ubezpieczony wykonywał różnego rodzaju prace, przy czym uzyskiwane z tego tytułu wynagrodzenie nie skutkowało zmniejszeniem lub zawieszeniem prawa do emerytury.

Z dniem (...). organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, lecz świadczenie to nie było mu wypłacane jako niższe niż dotychczasowe.

Z dniem (...). ubezpieczonemu przyznano kolejną emeryturę górniczą.

Ubezpieczony przedłożył organowi rentowemu zaświadczenia Rp 7 wydane przez (...) SA za lata 1982-1993, przez (...) SA za lata 1993-1996, przez firmę (...) za lata 1999-2005, przez (...) za lata 2011-2014, przez spółkę (...) za lata 2014-2015.

Obliczony na tej podstawie wwpw nie przekroczył 250%, wobec czego organ rentowy decyzjami z 23.03.2016r, 27.05.2016, 18.07.2016 odmawiał odwołującemu prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy FUS.

W dniu 28.10.2016r. odwołujący po raz kolejny wniósł o przeliczenie świadczenia na podstawie art.110a ustawy o FUS, dołączając zaświadczenie Rp 7 (...) SA za lata 1976-1982 oraz spółki (...) za lata 2007-2011.

(...) SA w K. nie posiada dokumentacji płacowej ubezpieczonego za okres sprzed 1980r. Ubezpieczony nie posiada żadnych dowodów wskazujących na wysokość wypłaconego mu w latach 1967-1975.

Jedyne informacje o wysokości wynagrodzenia odwołującego za ten okres, znajdujące się w jego aktach osobowych dotyczą stawki zasadniczej za każdy dzień pracy, przyznanej od 1.02.1968r. w wysokości 106zł. i od 1.04.1970r. w wysokości 118zł.

Ustalony przez organ rentowy na tej podstawie oraz pozostałych przedłożonych przez odwołującego zaświadczeń o zarobkach wwpw wyniosły:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przeliczenie (1997-2016) – 33,01%

- z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom (tj. lat 1970-1971, 1976- 1993) - 231,18%.

Sąd zmodyfikował wyliczenia organu rentowego, w ten sposób że do 20 najkorzystniejszych lat przyjął zarobki za 1993r. (w miejsce zarobków z 2010 – wwpw 45,19%), bowiem od lipca 1993r. czy po nabyciu uprawnień emerytalnych odwołujący pracował i łącznie wwpw za ten rok wyniósł 113,81%

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy o FUS wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Po myśli art. 15 ustawy FUS podstawę wymiaru emerytury stanowi ustalona przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne w okresie:

- kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę,
- 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury:

- oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego i ustaleń Sądu, (...) z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom wynosi 231,18%, a zatem organ rentowy prawidłowo odmówił odwołującemu prawa do przeliczenia emerytury.

Ubezpieczony nie posiada dowodów zarobkowych za lata 1967-1975.

Bezspornym jest, że informacji o wysokości wynagrodzenia za ten okres nie posiada były pracodawca. Utrwalonym w orzecznictwie i doktrynie jest pogląd, iż wysokości wynagrodzenia nie można ustalać w oparciu o zeznania świadków czy strony.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi dysponować pewnymi danymi, co do wysokości dochodów ubezpieczonego. Wprawdzie w postępowaniu przed sądem nie obowiązują ograniczenia, co do zakresu środków dowodowych stwierdzających wysokość wynagrodzenia i może być ono wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, jednakże nie oznacza to, że może być określone w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Nie jest możliwe wyliczenie wysokości wynagrodzenia, a w konsekwencji wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśredniane, przybliżone. Do ustalenia wysokości emerytury winna być przyjmowana faktyczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2015r., sygn. akt III AUa 205/15, LEX nr 1817534)..

Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony, prawdopodobny czy oparty jedynie na domniemaniu.

Z powyższych przyczyn nie zasługuje na uwzględnienie jedyny podnoszony przez ubezpieczonego argument, że współpracownik uzyskał prawo do przeliczenia emerytury. Rozpoznawana sprawa ma charakter indywidualny i wynagrodzenie uzyskiwane przez innego pracownika nie może być podstawą ustaleń uprawnień dla odwołującego. Do

obliczeń wwpw zostały przyjęte dane z akt osobowych ubezpieczonego w takim stopniu w jakim to było możliwe. Na podstawie stawek zasadniczego wynagrodzenia dniówkowego, organ rentowy ustalił wysokość rocznych zarobków za lata 1968-1975, uwzględniających tylko tę stawkę lecz ustalony wwpw nie przekroczył 250%. Zwrócić należy uwagę, że wg druku (...) wynagrodzenie odwołującego w latach 1976-1982, 1990-1991 nie przekraczało 250% średniej krajowej a wwpw za te lata wynosił od 188,38% do 239,67%. Stąd nie sposób przyjąć by w latach 1967-1975 tj. w pierwszych latach swojej pracy, ubezpieczony uzyskiwał wynagrodzenie przekraczające 250% średniej krajowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSO Grażyna Łazowska